

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Železnice na balkanskem poluotoku.

II.

V prvem članku smo nekoliko povedali zgodovine o zasnutku železnic na balkanskem poluotoku in h koncu poudarili, da takisto zasnovana komunikacija bodočnost orijenta pomenja lepo bodočnost tudi za avstrijsko trgovstvo in obrtnost. Kadar se stvari dovršijo, navstane mirni narodno-gospodarski boj, kdo-li bode poslej večji producent in prekupec za Levanto. Za ta boj ima že Avstrija pripravljeno, kar se da ugodno stališče, ker je tesna soseda prerajajočega se balkanskega poluotoka.

Da si stvar še bolje razjasnimo, oglejmo si za danes natančnejše mesta, ki so po svojih okolnostih bila dosedaj središča, zbirališča trgovstva južnega in vzhodnega in ki ostanejo to tudi v bodoče.

Poglavitni pristanišči za trgovstvo v Levanti sta Solun in Carigrad. Solun ima prebivalcev okoli 100.000. Nekdaj slovansko bolgarsko mesto ima dandanes sličen narodopisen obraz kakor Trst. Okolica je še zmirom bolgarska, mesto samo pa imajo pod roko tuji življi; ti so trgovci, ti imajo moč in upravo; kolikor je v Solunu še Bolgarov, to so sami delavci. Trgovci pa so Španjolci, posebna vrsta židov s čudovitim jezikom. Zviti so za kupčijo, a vender še ne tako kakor Grki in Armenci. Znana je prislovica, da je jeden Grk zvit za tri žide, a jeden Armenec je zvit za tri Grke. Po statistiki je bilo uvoza v luko Solunsko 1868. leta za okoli 10 milijonov gold., 1880. leta pa okoli 11½ milijonov goldinarjev, po večem je to bila rokotvorina, a bil je tudi sladkor, kava, kože in drugo. Izvozilo pa se je iz Soluna 1868. leta blaga za okoli 21 milijonov, 1880. leta pa samo za okoli 7 milijonov goldinarjev. Tako nizko vsoto je zakrivila zadnja vojna, kazeča poljedelstvo. Zavoljo nje je tudi mnogo tisoč kmetov, največ čerkeskih preselilo se v Malo Azijo, tako da tačas v Bolgariji in v Vzhodni Rumeliji delavcev zelo primankuje. A že rečena števila kažejo, da zemlja na jugu dobro rodi, če tudi po vrhu obdelovana in da ima mesto Solunsko tudi v tacihi okolnostih svojo stanovitno trgovsko veljavo.

Še veliko važniši pa je za trgovstvo mesto Carigrad. Neizmerno veliko je tukaj prevoza, nakla-

danja z jedne ladije na drugo. In sicer leto za letom več. Od 1871. leta do 1880. se je to občevanje mej ladjami pomnožilo za 35%. Ladij je 50% angleških, 11% avstrijskih, 8% ruskih, 7% francoskih, a iz drugih držav jih je 14%. Pristanišče pa je zelo v slabem. S trgovstvom so v tesni zvezi banke in kredit. Tudi le-to se za vso Levanto vodi iz Carigrada. Seveda si ni misliti, da spretno, kakor v srednji Evropi. Turki so iz davna svoje zaklade zaupavali Armencem. Ti so namreč srečni, če imajo zlato tele, za drugo se ne brigajo, najmanj za politično gošpodstvo. Zato imajo turško zupanje še danes ta dan in so depositarji turškega denarja, ki ga pa dandanes, kakor znano, ni veliko. Turška imovina je zginila, ž njo pa tudi hira dobiček Armencev in njih veljava v trgovskih krogih, ki je bila njega dni prva in odločujoča. Ker ni bank, ni kapitala v deželi, zato je tem več oduševstva. Kogar kedaj sila prižene k zastavarju, tisti je že zatisnil gospodarske oči. Hranilnic ni, posojilnic ni, pač pa se kuje dobiček iz trgovstva in premenjave novcev. Velik del Carigradskega prebivalstva živi ob tem. Novčne stvari v Turčiji nima nobenega stajala in zavoljo tega delajo velike zapreke gospodarskemu razvoju. Zadnja leta se nekoliko kaže tudi glede bank in kredita. Najpoglavitnejše banke so v Carigradu: Banque Impériale Ottomane, Société générale de l'Empire ottoman, Société Ottomane de change et de valeurs, Banque de Constantinople in Crédit général Ottoman. Do pred kratkim so vse te banke imele skrb za jedno samo in isto „hišo“: za turško finančno ministerstvo! Tu je bilo mleka za vse dosti! Kdo se bo brigal za klasove, če lahko snope jemlje od kupa? Tudi turške banke se za druge posle neso zmenila in še le zadnji čas, ko jim vlada ne more več dajati težkih obrestij in tolstih dividend, so iele iskati drugega torišča in tako uplivati na trgovstvo. Izmej imenovanih bank je največji in najbolj podimljiva Banque Impériale Ottomane, je angleško-francoska in dela le za Levanto, zlasti za Carigrad. Ker je izvrstna in za kapital močna, je ta banka navadno tudi odločevala, kadar je šlo za turške finančne operacije. Trgovstvu in občinstvu mnogo koristi Crédit Lyonnais, ki ima svojo Agence v Carigradu in mnogo družih podruž-

nic po drugodi. V Carigradu je tudi avstrijska trgovska zbornica, ki pa ne velja veliko. Da ta zbornica ne donaša našim trgovcem dobička, kakor bi ga lahko, pravijo, je krivo to, ker nema dovoljne novčne podpore, ker si ne more vzdržavati izvrstnega tajnika in pridnega urada. Iz Carigrada se poglavitno izvažajo: žito, oljno seme, tabak, lan, morska pena, kože, usnija, volna, rožna esencija, razne diševine. Uvažajo pa se: oglje, železo, jeklo, kava, gradivo, papir, pivo, sladkor, sveče, steklenina, tiskovine, fesi, švicarsko blago, barve, drobiž, zdravila, zlatenina in dragotina, pohištvo, orožje, obleka.

Mimo Carigrada in Soluna se vsled nove železnične zveze s srednjo Evropo premenijo razmere tudi po družih mestih na balkanskem poluotoku. Ne omenivši mest Beligrad in Niš, kateri že dolgo po Donavi uživata trgovsko odnošaje z Evropo, imenovati pa je mej drugimi kraji zlasti Sofijo, Adrijanopol in Filipopol.

Prestolnica bolgarske kneževine, Sofija dosihdob ni imela imena vrednega trgovskega ali obrtnega življenja. A zanaprej, kot glavno mesto bolgarsko, zlasti pa ko steko orientalske železnice, utegne se dobro razviti in dočakati veliko bodočnost.

Filipopol, glavno mesto samoupravne Vztočne Rumelije s 30.000 prebivalci sedaj kaže izredno lepo, cvetoče lice, a bilo je že poprej zelo razvito v narodno-gospodarskem oziru. Sploh pišejo potovalci, da se turško ozemlje in pa osvobodjena bolgarska zemlja razlikujeta kot noč pa dan. Obrtnosti dosedaj ni bilo, a prve korake je že storila tudi ona. Vse bolj pa se goji poljedelstvo, živinoreje in trta. Pred rusko-turško vojno so bile okoli Filipopla celo planjave posejane z rižem; napeljavale so se nanje vode, s tem pa se je napravil močvir, ki je bil za zdravje jako slab in prouzročeval posebno, baje grozovito mrzlico. V take kraje so pošiljali tudi poredne ljudi in hudodelce; če jih družega ni ukrotilo in poborilo, ta mrzlica jih je gotovo. Pred nekoliko leti pa se je iz zdravstvenih oziror sploh prepovedalo, sejati riž. V Vzhodni Rumeliji se je zadnji čas vsako leto pridelalo za okoli 50 milijonov goldinarjev. Blizu poludrugi milijon dobijo samo za „rožno olje“ (rozovo maslo, pravijo

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra.)

Sedemnajsto poglavje.

Neznana pot v cerkev.

(Dalje.)

Masa, rekel je Zambo, ki nikakor ni mogel moje svete jeze razumeti; če so papisti kristijani, tem bolje; meni je prav ljubo.

Zakaj tem bolje?

Ker je Jezus Kristus umrl za vse, ki ga morajo; rešil bode papiste kot druge kristijane.

Zambo, dragi moj, rekel sem mu z največjim zaničevanjem nasproti toli priprostosti, ti pač nikdar ne bodeš bogoslovec. Idi v svojo cerkev; nečem te zadržavati. A kje ste gospe?

Gospa, odvrnil je, je v anglikanski cerkvi z vso imenitno gospodo mestno. Gospica pa je v templji prezbiterijanskem.

S svojim bratom, nedvomno?

Ne, masa, z mladim gospodom Rosom. Gospod Henrik v cerkvi pri baptistih.

Kaj lepo, rekel sem z vzdihljajem; in ti, Zambo, ti pač nedvomno sedaj pojdeš k Marti?

Ne, ne, masa, vzdiknil je; gospica Marta je dunkerijanka, jaz pa sem metodist. Mi ubogi zamorci smo izključeni iz templjev belokožnikov ter smo vsi jedne in iste vere.

Razumem, vi imate črno cerkev in pisano kristijanstvo. Le idi, prijatelj, ter po svojem načinu moli Krista. Mej temi sovražnimi razkolniki, ki se za kose sv. evangelija trgajo, bode že Gospod svoje izpoznal.

Zambo oddaljil se je z naglimi stopinjami, jaz pa sem počasi korakal s pripogneno glavo. Plašilo me je, kar sem ravno kar našel. Moja hiša, pribežališče mi v vseh nadlogah in skrbeh, bila je tedaj pravi Babel, brlog vseh mogočih razkolnikov. Mož katolik, žena anglikanka, hči prezbiterijanka, sin baptist, dekla kvakarca, sluga pa metodist; vsak je imel različno vero in nasprotujoče si nade! Kolika zmešnjava! kolika anarhija! To je bil pač pekel v hiši! In vender me je Jenny ljubila strastno, otroka sta bila srečna le v najini bližini, posla sta me spoštovala; krog sebe videl sem le srečne in zadovoljne ljudi. Vsak je čital sv. pismo na svoj način, vsak je imel posebno svojo vero in vender

ni bilo nikakoršnega prepira. Nikjer ne jednote, a povsodi ljubezen in sloga. To je nasprotovalo vsem mislim in naukom moje mladosti, to je bila skrivnost, ki mi je um motila.

Ne, mislil sem, tega npravstvenega nereda ne smem trpeti. To je le lažnjiv mir; te cvetke mi samo zakrivajo brezuno. Če se to nadaljuje, izgubljen sem. Jaz zahtevam, da v mojej hiši vsi tako mislijo kot jaz ali pa molčijo; zahtevam jednoličnost. Naj bodem že samo mrzel kristijan, katolik sem z dušo in telesom. V cerkvi, državi in rodbini mora gospodovati le jeden zakon, le jedna volja. Če treba bodem rabil blago in koristno ostrost; plašil bodem ženo, otrokoma pretil, posla pa izpodil; žrtvovati hočem vse, da izsilim pokorščino ali pa molčanje. Francoz sem, živelo jedinstvo!

S tem modrim premišljevanjem minul mi je čas. Bilo je ravno deset, ko sem stopil v Topolsko ulico. Ta ulica brez konca in kraja dosega po veličanstvu in dolgosti imenitno ulico de Rivoli, le z razločkom, da v njej na vsakih sto stopinj iznad grške, bizantinske ali gotske stavbe zvonik ali pa kuplja s križem kvišku moli. Ker se v tej državi vsak ustvari svojo vero, prav naravno je, da pri vsakej stopinji naletiš na cerkev.

Bolgari), ki se ga prideljuje največ v mestu Kazanliku.

Zelo žalostno pa se dandanes drži Adrijana, ki je nekdaj bil znamenito in veliko središče trgovsko. Prebivalcev ima že okoli 100.000, največ se peča s svilarstvom, druge obrtnosti nima kaj, pač pa poljedelstvo in vinstvo. Vino se pošilja na Francosko, potem se pa kot „bordeaux“ nazaj vrne v Carigrad in v Levanto. M.

Učitelji slovenski! Čas je tu, da se zedinimo tesneje.

„Viribus unitis“.

II.

Poleg vsega tega pa bi našemu društvu še zmirom nekaj prepotrebnega manjkalo, namreč: lastnega glasila, katero bi se moralo odlikovati tako po vsebini kakor po vnanji obliki. K temu pa bi ne bilo nikakor treba osnovati novega časnika; saj imamo sedaj dva slovenska strokovnjaška lista: 25. leto izhajajočega „Učiteljskega Tovariša“ v Ljubljani, katerega ureduje zopet g. Andrej Praprotnik in ki izhaja 1. in 15. dne vsacega meseca za 3 gld. na leto; — 6. leto potujočega „Popotnika“ v Mariboru, kateremu je urednik g. Mihael Nerat in ki nas obiskuje tudi le vsakega meseca 10. in 25. dan za letno naročnino 3 gld. = 6 gld. (Dalje je „Šola“ v Gorici — ako še izhaja — katera se prikaže, mislim, da vsako četrtnetle po enkrat). Prvi list je glasilo učiteljev kranjskih, drugi štajerskih, tretji primorskih. Kdor hoče biti tedaj količkaj poučen o šolskih razmerah na Kranjskem, Štajerskem in Primorskem, mora čitati tri liste, ki stanejo precej denarja. Kljub znatnemu znesku pa se izve iz ostalih slovenskih pokrajin prav malo ali pa nič. V smislu gasla našega viteškega, ljudomilega vladarja: „Z združenimi močmi“ — katero je že toliko blagotvornih društev, družb ter zadrug rodilo — pa bi moralo to drugače biti, zlasti pri toli malobrojnem narodu, oziroma narodovem učiteljstvu kakor so Slovenci s svojimi učitelji. Po starem pregovoru: „Bolje malo, pa to dobro“ — zadostoval bi za nas slovenske učitelje še tudi dandanes le jeden strokovnjaški list — in ta jedinec naj bi bil glasilo našega slovenskega učiteljskega društva s sedežem v Ljubljani. Se ve da bi moral zastopati učitelje drugih pokrajin slovenskih z isto nepristransko gorečnostjo in pravico ljubeznosti, kakor zastopa učiteljstvo iz pokrajine, v kateri sedaj izhaja. Lastnik lista, ki bi naj izhajal na pr. vsak petek z ovitkom, kakor je na pr. „Schule und Haus“ — tedaj v dostojnej, prikupljivej obliki za kake 4 gld. na leto, imelo bi biti vsekako dotično društvo samo, in ko bi tudi v prvih letih ne donášalo to podjetje nobenega dobička. Društveniki dobivali bi list po znižani ceni, ko bi ne kazalo društvu za toliko povišati, da bi bil z njo tudi list plačan, katerega bi potem vsak ud „brezplačno“ prejemal. Za neude pa bi se določila zvišana naročnina.

Kje naj bi ta list izhajal? — Že od nekdaj vajen je Slovan starost spoštovati; — besede „starosta, starešina, starešinstvo“ — še danes

o tem spričujejo. In kdo podeduje pri nas za očetom posestvo njegovo? Največkrat, navadno najstarejši sin njegov. Tako bi tudi naše obširno polje prepustili mirnim srcem odličnemu uredniku najstarejšega strokovnjaškega lista našega. Dobivali bi tedaj svoje glasilo, (najbolje pod starim naslovom) iz središča Slovenije, za kar govori tudi mnogo tehtnih razlogov.

„Čemu bi pa morali navezani biti na samo jeden strokovnjaški list? Poglejte druge stanove! Vsaj imamo danes Slovenci celo tri leposlovne liste, potem tri dnevne itd.“ slišim zopet ugovarjati. Da, da, res je tako! A to se ni dokaz, da je Slovenecem neobhodno potreba „Zvona“, „Kresa“ in „Slovana“, ali pa „Slovenskega Naroda“, „Slovenca“ in „Ljub. lista“ itd. Pomisli, dragi prijatelj, koliko ceneje in raznovrstneje berilo prihajalo bi nam v roke, ko bi se oni šesteri listi po mejsebojnem sporazumljenju skrčili na tri ali dva, kar ne bi bilo nemogoče! — „Učiteljskega tovariša“ že od nekdaj nečem brati, ker je klerikalen,“ — šepče mi zopet drugi na uho. Na to ti odgovarjam, da si ta list tako zaznamoval, ne da bi ga dobro poznal. On namreč zagovarja načela krščanska, kakor tudi štajerski „Popotnik“, katerega pa vender ne nazivljesh tako. Slovenci smo dobri kristijani, in učiteljstvo bi ne hodilo z domačo hišo roko v roki, bi ne postopalo vzajemno z domačimi vzgojitelji, ko bi ne poučevalo mladine v blažilnem duhu krščanstva, na podlagi vere Kristove. Ako hočemo, da se v tem ne pregrešimo, treba je, da smo z ozirom na vero, sege, navade in običaje naroda konservativni v pravem pomenu besede, kakor smo vsi zastran jezika, ko iščemo izgubljenih besed po starih knjigah in mej gorjanci, katerih še ni nemškutarstvo in lahonstvo obližnilo. Z ozirom na duhovnike, naše sodelavce v šoli pa si upam naravnost trditi, da le tam so šolski vspehi najpovolnejši in trajno zagotovljeni, kjer delujeta učitelj in katehet vzajemno v zmislu obstoječih postav, tedaj v mejsebojnem spoštovanju, kar je na Slovenskem tudi v navadi; in baš v tem odlikuje se slovenski učitelj bistveno od svojega nemškega in menda tudi italijanskega sobrata. (?) Ako je tedaj vzajemnost, zaupljivost in plemenito, odkritosrčno prijateljstvo mej učiteljstvom in duhovništvom slovenskim brez nasprotnih poniževalnih koncesij mogoče, zakaj bi se to ne gojilo, zakaj bi se tudi v dotičnem učiteljskem listu razodevati ne smelo brez onega strašilnega pridevka „klerikalen“?

V tožilo onima ugovornikoma naj še bo opazka, da bi bil urednik našemu glasilu načelnik (predsednik) v glavnej skupščini izvoljenega društvenega ravnateljstva, tedaj mož, kateri je našega največjega zaupanja vreden.

Mislim, da se mi je posrečilo, največe premisleke s temi tehtnimi dokazi pregnati.

„Ali bi pa ne bila ostala urednika znabiti s tem užaljena?“ — Kaj še! Ona sta vender moža — in pravemu možu gre vsekdar le za stvar, ne pa za osebo. Poleg tega bi še vedno lahko ostala na svojih mestih kot sourednika, tako, da bi pošiljali štajerski sodelavci svoje spise skoz Maribor, primorski pa skoz Gorico ali Trst glavnemu uredniku v Ljubljano, kateremu bi se s tem

delo jako polajšalo. Jako hvalevredno podjetje njuno bi tudi bilo izdajanje „Šolskega letnika“ — podobnega nekdanjim tako priljubljenim Slomšekovim „Drobtinam“!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 20. aprila.

Državni zbor se ni zaključil, že je posebno v severnih kroninah kaj živahna agitacija. Posebno liberalci na Češkem in Moravskem že napeenjajo vse svoje moči, da bi vsaj obdržali vse dosedanje sedeže. Posebno petakarji njim napravljajo velike preglavice. Misli se, da bodo zlasti petakarji volili s Čehi in konservativci. Liberalci so premalo storili za mali obrtniški stan, da bi si bili pridobili to vrsto volilcev zase. — Kompromis mej konservativnimi in italijanskimi veleposestniki na Tirolskem je že skoro gotov. Konservativci so Italijanom obljubili do neke meje podpirati njih narodne težnje. Za kandidate bodo postavili dva konservativca in dva Italijana. Liberalci vse sile napeenjajo, da bi preprečili ta kompromis, pa se njim bode javljane posrečilo.

Praški stolni kapitel in naučno ministerstvo sta predlagala vsak svojo terno, kdo da se naj imenuje Praškim nadškofom. Primo loco sta oba, naučno ministerstvo in stolni kapitel, predlagala škofa grofa Schönborna. Tedaj je mnogo upanja, da ta **Čehom** prijazen dostojanstvenik postane nadškof v zlatej Pragi, to tembolj, ker so neki tudi v Rimu uneti zanj. Oba predloga sta se že po diplomatičnem potu poslala v Rim.

Na Češkem in Moravskem bode vlada dela v pokoj, oziroma prestavila več okrajnih glavarjev, kateri so sovražni Čehom in so pri vsakih volitvah delali propagando za nemške liberalce. Zategadelj je pa že velik hrup po liberalnih listih. Ko so prejšnje vlade preganjale slovanske uradnike, jih gonile z jednega konca države na drugega, je pa bilo vse dobro, samo Nemcu ne bi se smel las skriviti.

V soboto se je **hrvatski** sabor zopet otvoril. Poslancev je pa samo malo prišlo k prvi seji. Izmej novovoljenih bili so samo trije. Prva seja bila je le formalna in je trajala samo deset minut. To zasedanje ne bode trajalo dolgo, rešil se bode samo budget. Dopolnilne volitve neso nič spremenile sestave sabora. V njem je 42 pristaev narodne stranke, 28 Srbov in 26 virilistov, ki vkupe sestavljajo večino. Zmerna opozicija ima v saboru 14, stranka prava 24 poslancev, 3 so pa divjaki.

Vnanje države.

Sedaj se po časopisih zopet govori o **shodu treh cesarjev**. Po letu se namreč snidejo ruski car, avstrijski in nemški cesar kje v Galiciji, ako časniki prav vedó.

Srbski kralj imenoval je bivšega finančnega ministra Pavloviča predsednikom, Uroša pa podpredsednikom skupščine.

Tisočnica Metodijeve smrti praznovala se je v vsej **Rusiji** kaj slavno, posebno pa v večjih mestih. Slavnostnega cerkvenega spreveda v Peterburgu udeležili so se črnogorski biskup Ban, bolgarski biskup Klemen, mestno starašinstvo, Slavjanskoje blagotvorniteljno občestvo, rusinski zastopniki, deputacija v Petrogradu bivajočih Čehov in mnogo občinstva. Slovesne božje službe v Izakovej katedrali udeležili so se car in carica, vsi člani carskega doma, kateri bivajo v Peterburgu, s spremstvom, vojaški in civilni dostojanstveniki, srbski in grški poslanik. — Prihodu Srbov in Bolgarov v Peterburg k tej slavnosti pripisuje se velika važnost. „Novosti“ pravijo o tem, da je Metodijeva slavnost pokazala, da se Nemci zastonj prizadevajo, da bi rusko pozornost odvrnili od Balkana, ki nikdar

V tem labirintu pač ni bilo lahko, zavedati se, kam se ima človek obrniti. Obrnil sem se do dobre žene, s knjigo v roki mimoidoče, ter sem jo prosil, naj mi pokaže cerkev kongregacionalistov.

Nič lože, dragi gospodine, odgovorila je starka z ljubkim smehljanjem. Res je precej daleč od tukaj, a po mojem navodu bode brez težave tja prišli. Ne pazite na cerkve na levici; cerkev kongregacionalistov je na desnici. Štejte zvinke, in motiti se ne morete. Prva cerkev, nadaljevala je z gladkostjo žene, ki svoj molek prebira, je sv. Pavel, katoliška cerkev; druga samostan Uršulinski; tretja cerkev anglikanska; četrta samostan kapucinski; peta je pri baptistih; šesta pri reformovanih Holandcih; sedma pri luterancih; osma pri črnih metodistih; deveta je sinagoga židovska; deseta je tempelj kitajski. Glejte ga tam gori z dvojno streho in zvončki. Ko ste že tam, idite le še malo naprej tja doli; potem pridete po menonitov, za menoniti do nemških reformirancev, za nemškimi reformiranci do kvakarjev, za kvakarji do prezbitrijancev, za prezbitrijanci do moravskih bratov, za moravskimi brati do belih metodistov, za belimi metodisti do unitarcev, za unitarci do unionistov, za unionisti pa

do dunkerijancev. Potem štejte še štiri cerkve dalje, prvo, ki se zove skratka krščanska cerkev, potem svobodna cerkev, potem cerkev Svedenborgovo, in nazadnje cerkev univerzalistov; to je skup trindvajset cerkvá in tempeljev (molivnic); štiriindvajseta hiša, zelo sredi ulice, je potem cerkev kongregacionalistov.

Ko mi je te litanije, ne da bi se bila le jedenkrat usopla, izmolila, priklonila se mi je ter šla dalje.

Za Boga! mislil sem si, ko bi hudič jedenkrat izgubil svojo vero (mislim namreč, da v peklu imajo neko vero v Boga), v tej ulici bi jo znova našel. V tej deželi ministerstvo za bogočastje pač ni služba brez dela. V Franciji, kjer država le štiri vere (Algerije ne štejem) pozna, ima vlada časih kaj velike sitnosti; a kako bi tu razdelili troške ter mir in red ohranili mej trideseterimi cerkvami (verami), katerih vsaka vleče na svojo stran in ki se nedvomno zavidajo ter druga drugo s krivoverci pitajo? To je naloga, katere si ne upam rešiti. Živela Hispanija! tu živi narod zvest preteklosti (izročilu), ki je prava načela ohranil! Država je prava šahovnica, kjer ima vsaka reč svoje polje, kjer

telo in duša na isti in jednolični način vladajo. Hvala sv. zakonu mej državo in cerkvijo (vero) vse je lahko. Imajo škofo, kot imajo namestnike, župnike, kot župane; duhovski in posvetni uradniki imajo svoje določeno mesto v istej vrsti ter jednako korakajo. Rojstvo, krst, odgoja, sv. obhajilo, novčenje (vojaško), izpoved, davki, časnikaštvo, smrt, pogreb, vse se skup drži. Cerkev je gosposka, gosposka je cerkev. Iz cerkve izobčujejo vojaške begune in časnika, krivoverce pa obsojajo na galeje. Narod, ta večni otrok, pa vodijo z milostjo ali pa s silo do smotra, katerega so mu določili, ne da bi ga količkaj vprašali. Ta občudovanja vredna politika je osrečevala krščanstvo, predno je ostudni Luter z istim udarcem odklenil verige verski in državljanski svobodi, tej dvojni kugi, katere svet nikdar več ne bode ozdravel. Odkar so prepustili ljudem samim skrb za njih dušo in življenje, ni več niti vere, niti vladarstva.

Prišedši do samostana Uršulinskega, ustopil sem v cerkev. Najti bogočastje svoje domovine, bilo je približati se Franciji, od katere me je zavidna usoda oddaljila. Cerkev je druga domovina, iz katere nas vsaj nikdar ne izženo. (Dalje prih.)

ne more biti nemški. Kulturna naloga ruska v srednji Aziji ne izključuje ruskih interesov, na Balkanu. Rusija bode tudi tam za naprej izvajala svojo kulturno nalogo. — Car je sankcioniral zakon, kate-rega je izdelal državni svet, da se na Rusko-Poljskem upelje v vse šole ruski jezik za poučni jezik. Samo yeronauk se bode še učil v materinščini, katera tudi ostane kot učni predmet.

Dne 1. maja odpelje parnik „Palestrina“ 1 častnika in 50 mož trdnjavske artilerije, 1 častnika in 50 mož ženijskih čet in 1 častnika in 50 mož konjice kot podkrepljenje italijanske posadke v Massauah. Ob enem se bode tja odposlalo več štabnih častnikov, jedna godba in jeden vojaški duhoven.

Da je buknil ustanek v Afganistanu se še ni potrdilo, pa tudi preklicalo ne. Sodi se pa, da se mej Afganci kaže velika nevolja proti Angležem. To čuti sam emir, zato neki ni hotel privoliti, da bi angleški vojaki šli čez njegovo ozemlje nad Ruse. Vsled tega je na Angleškem zavlada sedaj večja miroljubnost. Skoro vsi angleški listi že priznavajo, da so poslednji boj prouzročili Afganci, ne pa Rusi, in da je Komarov pravilno postopal. To pa je že korak k sporazumljenju. Zategadelj so se pa v Londonu že sprijaznili z mislijo, da Rusom puste Penždeh. To bode tem lažje, ker emir sam dosti ne mara za ta kraj. Po poslednjem boji so prebivalci okrog Penždeha sami se sovražne kazali Afgancem in celo ropali njih tabor; to pa kaže, da imajo Rusi prav, trdeči, da ondu okrog domače prebivalstvo ni afgansko, ampak turkomansko. Časniki na Angleškem, zlasti, vladni pripravljajo javno mnenje že za odstop Penždeha. Penždeh slikajo kakor neznatno vas, brez vsacega strategičnega pomena, dočim so nedavno še temu kraju pripisovali v jako veliko važnost. Sedaj Angleži in Rusi zaradi urejenja afganske meje neso dosti več navskriž. Samo Sulfikarske prelaze hočejo Angleži priklopiti Afganistanu, ker emir jih znotraj potrebnimi za varstvo dežele. V tem bodo pa najbrž Rusi odjenjali in stvar bode poravnana. Ker pa vendar še ni gotovo, da bi se mir ohranil, Rusija pridno dela priprave za varstvo baltijskega obrežja. Vse mesta bode zavarovala s torpedi, in oborožila bode mnogo torpedovk. Vse za boj sposobne ladije pripravile se bodo za vojno in teh je tam nad 40 velic, največ oklopnih. Vsi pomorski častniki, ki so na odpustu, so se že poklicali v službo. Priprave za varstvo bregov so neki take, da niti misliti ni, da bi kje mogel sovražnik na suho, ko bi bil tudi še silnejši, kakor so Angleži. Tem manj vspeha pa imajo Angleži pričakovati, ker njih vojno brodovje ni napredovalo s časom. V novejšem času obstoji glavna moč na morji v torpedovkah, ne pa v velikih oklopnikah. Torpedovk pa imajo Angleži primerno jako malo, vseh vkup 19, dočim jih imajo na primer Francozi 50. Kako moč pa imajo torpede, so se angleški pomorski častniki prepričali v orientalske vojne, ko so Rusi večinoma s tem oržjem precejšnje turške brodovje na Dunavu neško dljivo storili, četudi so mu zapovedovali spretni angleški častniki.

Gotovo ni vesela podoba, kakršna sedaj kaže svetu Angleška. Skoro v vseh delih sveta jej vedno prete vojne in ustaje, pri tem pa njena vojska sila ni v nikakršni razmeri z velikostjo njenega ozemlja. Še ni končan boj v Sudanu, že se začne ustaja v Kanadi v Ameriki. Vojna z Rusijo morda tudi ni več daleč, in Irci čakajo samo, da se Angleži zapleto v kako veliko vojno, potem pa začno boj za svobodo. Ustaja v Kanadi sicer Angliji ne bi napravljala toliko skrbi, ko bi drugod ne potrebovala svojih čet. Hitro bi jo zatrli njeni vojaki, kakor jo je zatrl pred petnajstimi leti tedaj še polkovnik Wolseley. Uprli so se sedaj kakor tedaj mestici, to je iz mešanih zakonov tam naseljenih Francozov in Indijancev nastali narod. Ti ljudje se vsi bavijo z lovom in so zelo izurjeni strelci ter morejo včasih pokončiti precej močne vojaške čete. Vodja jim je Louis Riel, kakor je bil tudi pred petnajstimi leti. Število ustajnikov sedaj neki ni večje, nego 1500 mož, in kanadska vlada poslala je proti njim že 2000 vojakov. Ustaja sedaj še ni nevarna, a nevarnejša bi postala, ko bi se pridružilo ustajnikom 16000 Indijanov s severo-zapada. Tudi naseljenci Alberskega teritorija preté, da se pridružijo ustajnikom, ako se ne izpolnijo nekatere njih želje.

Poslednje neznatne praske mej Kitajci in Francozi pri Kepu nikakor ne dokazujejo, da Kitajci ne želé miru. Uzrok tem bojem je iskati v tem, da vsled slabih zvez v Kitajski vojni poveljnik še ni bil dobil povelja mirovati in da sploh še ni vedel, da se vrše kaka pogajanja za mir. Sedaj, ko so pa kitajski poveljniki to zvedeli, umaknili so se s svojimi vojniki proti severu. Freycinet je zaukazal poslaniku Patenôtru, da naj hitro odpotuje v Tientsin, kjer se bodo vršila daljnja mirovna pogajanja. Upanje je tedaj, da se kmalu sklene mir. — Ker so skušnje dovolj poučile Francoze, da Kitajcem ni zaupati, sklenili so, biti pripravljeni, ko bi se zopet začelo vojevanje. Razen že odposlanih čet zbrali so v Alpinesu deset tisoč vojakov, katere bodo takoj odposlali v Azijo, ko bi se razbila mirovna pogajanja. Generalu Briere de Isle izročilo se je glavno poveljništvo v vsem Tonkingu in Anamu, dokler ne pride nov poveljnik.

Dopisi.

Iz Bolca 17. aprila. [Izv. dop.] Gospod urednik! Vaša predrznost presega že vse meje! Kdo ste Vi, da se upate tiskati v svojem listu take dopise, ki „nekega“ v našem Bolci vselej hudo zadenejo! Kje ste si pridobili diplom, da smete „učene, pravicoljubne narodne, itd.“ postance tako hudo obrekovati ter kratiiti jim čast (!!) in zaupanje (!!) mej narodom? Li ne veste, da ste si „nakopali“ večno sovraštvo našega bankirja?! Li se Vi morda „tisočakov“ ne bojite! Li ni naš možak grozil v Vašej urednici: da Vas boče utakniti v „kajho“, ali po Vaše: da Vas boče poslati na Žabjak ričet pokušat, če bi ga ta scherzetto stal tudi par tisočakov?! O sancta simplicitas! In Vi našega možaka še vedno obdelujete?! — Iz vsega tega razvidim, da se Vam hlačice ne treso iz strahu pred našim možakom. Tudi mi se tresemo pred njim, kakor pred onim snegom, ki je pal ono zimo, ko je naš mož obul tam doli v belih Kranjcih prve bele hlačice. Vederemo e non taceremo!

Vem, da Vam naše novice že presedajo, a kaj morem jaz za to, se bi Vam pošiljal lahko dolge dopise, morda celo zanimive, pikantne dopise do sodnjega dneva popoldne. Vse kar ste že natisnili, ni še niti čela senca našega veljaka.

Povedal sem Vam zadnjič, da bomo na novo volili občinski svet. Zakaj? to veste. Povedal sem bil tudi že takrat, kak bode volitvam izid. V prvem razredu smo zmagali, ker prvi razred ne klečeplazi pred bankirjem, a v drugem in tretjem razredu smo propali, ker „gospodovi“ vazali ne smejo delati gospodovim težnjam nasproti. Li Vam zdrava logika ne pravi tako! — Vender bi bili lahko v drugem razredu prodrli, ker smo bili v manjšini le za par glasov, da ni dobil gosp. A. Durijava one sladke zaušnice in ni mogel agitovati. Oponniti Vam moram, da ni bilo na naši strani skoro nikake agitacije, in prišli so na volišče skoraj vsi iz lastnega nagiba in iz lastne želje, da bi si kruti jarem vender že otresli. In na bankirjevi strani? (Vidite, da se imenu izogibljem!) Mislili smo, da se njegova ljubezniva boljša zakonska polovica same skrbi zmoti. „Oh! kaj bo, kaj bo, če Matija (vender!) propade!“ Tu je bilo tekanja, nagovarjanja, rotenja, da nas je smeh silil. Sploh, kdor zna, ta ima, dè pregovor.

Jaz Vam, gospod urednik, vsega nikakor ne moram pisati, kaj in na kake načine se je agitvalo itd., a pošiljam Vam prepis rekurza, ki smo ga uložili proti izvolitvi deželnega poslanca v trgih in obrtnijskih krajih. Dober tek! gospod urednik na tem osem celih pol obsezajočem rekurzu, če ga bode prebirali. Iz njega lahko razvidite, kako pravicoljuben, kako prebrisan je naš mož, vreden velicega „lona“, da bi ga postavili za „barona“. O tempora, o mores!

Najbolje bi bilo zanj, da bi na stare dni mirno užival svojo pokojnino, t. j. svoje stotisočake, katere mu je Bolški težak skupil, ter se ne urival tja, kjer ga treba ni, in kjer bi se brez njega veliko bolje opravilo. A on se nam na vse pretege uriva, — in nam naj bode na vse zadnje tudi prav, a obljubimo mu, da ne bomo nikdar več molčali, da mu hočemo še marsikojno grenko povedati, da se v bližnji prihodnosti še mnogokrat snidemo pri — — Filipih, da-si si domišljuje, kakor Neron: Oderint dum metuant! Njegov teutonski tajnik si šteje v največo zaslugo, da je prisilil sl. c. k. davkarijo, da mora ista poslovati z občinskim uradom in občino v „tajčarski šprahi“. „Sloga“, li nemaš nič na vesti?!

Če slednjič rečem, da je Matijeva zakonska polovica kandidovala nekega Miho za podžupana, in da bode ta izvoljen, ker hoče takó mati županja, naj končam v tej zadevi, da-si bi lahko napolnil celo knjigo o interesantni volitvi.

Telegrafično se Vam je poročalo, da se je prejšnji mesec obesil nek J. Rot vulgo Minkec. Kaj ga je dovelo k samomoru? — Ta mož imel je 9000 gld. premoženja, a ker je bil bankirju dolžan le nekaj čez 3000 gld., ni se mogel več ganiti radi neizmerne privlačnosti našega „Magna“. Mož je tržil že nad 40 let s suknom, a naš velikaš mu je zadnje leto vzel ves kredit, kajti česki židje se mu veliko upali. Naš mož jim je pisal: „Poberite mu vse, ker njegovo premoženje bode vse moje!“ To-raj 9000 za 3000! Lepa teorija! Ko je naš bankir po zvijači odpeljal dve kravi za borih 55 gld., ter odvezel tako družini vsakdanji živež, obupal je, ter

se obesil. Tudi o tem bi lahko pisal. Naš Magnus je imel tako kosmato vest, da ni imel dovolj 120 gold. „dobčka“ za kapital 55. gld. katere je skupil za junico, imeti je hotel celih 400 gld. O! Deus! Deus! meliora det. — i.

Iz Cerkljan na Gorenjskem 16. aprila. [Izv. dop.] Danes 16. aprila t. l. bil je za našo občino zopet nesrečni dan. Pogorela so v Šmartinu pri Cerkljah 13 posestnikov vsa njih poslopja. Ostalo ni drugzega, kakor razpokano zidovje, kjer pa tega ni, je komaj poznati, kje je peč stala. Ni mirve, ne slame, ne detelje, ne poljskega orodja, z jedno besedo, vse je ogenj pokončal. Nesreča je nastala, kakor je že v navadi, po otrocih. Zopet bode nastala jedna vas lepši, toda ubogi kmetje, kateri morajo po ognji svoja pohištva lepšati? Ubogi ljudje so v resnici usmiljenja vredni. Zavarovani bili so sicer vsi, toda za prav male vsote. Denarji, kar jih bodo od zavarovalnic dobili, zadostovali bodo komaj za orodje, katero jim je zgorelo, kajti rešiti neso mogli skoraj nič, ker je hud veter vlekel in ker so vsa poslopja bila v kratkih minutah v ognji. Brizgalnica iz Cerkljan in iz Zgornjega Brnka bili sta precej na mestu požara, tudi požarna bramba iz Kranja ni zaostala, kar je vse hvale vredno. Slava požarni brambi Kranjski! Danes ste pokazali, da ste naši sosedje, kajti ni Vas strašil daljni pot in zamuda. Veliko ste pomagali in ko bi tudi nič ne bili, veseli smo, da ste prijaznost nesrečnemu skazali in prišli pomagat. Zaostal pa tudi ni naš preljubljeni gospod c. kr. okr. glavar Merk, ki se je jako hitro pripeljal na požarišče, in se osobno prepričal o bedi pogorelecev.

K sklepu svojega dopisa naj še dostavim, da so tukaj ljudje usmiljenja vredni. Lansko leto je po vsi občini, izimši jedno vas, toča skoro vse polje pobila, ajde in prosa neso pridelali skoro nič in ako ima kateri kako zrnje pšenice na prodaj, je komaj speča in to po nizki ceni. Kako, da bode zaprejš, nam bode prihodnost pokazala. Bog daj le kaj boljšega? A. V.

Domače stvari.

— (Iz Ptuja) se nam piše: V 16. dan t. m. bila je seja okrajnega šolskega sveta v Ptuiju in pa občinska volitev v Ormoži. Na obeh krajih torej nikakor ni bilo možno biti jednemu in istemu človeku. Tako si je tudi mislil naš ljubi g. Premrl. On, ki se udeležuje vsake seje okrajnega šolskega sveta, da kaže Slovencem mogočnost svoje, odločil se je za Ormož, kamor ga sili g. Kosol, občinski predstojnik v Ormoži, kajti brez Premrla utegnili bi nemčurska stranka vender le propasti. In res Premrlu se je pot v Ormož dobro obnesel, saj so pri občinskih volitvah zmagali — nemčurji.

— (Petdesetletnico) svojega službovanja praznoval je v 12. dan t. m. nadučitelj g. Martin Dernač v Dolenjej Poljskavi.

— (Novo-osnovana Čitalnica pri sv. Petru pod sv. gorami) se bo 3. nedeljo t. j. 26. t. m. popoldne ob 4. uri slovesno otvorila. K obilni udeležbi vabi odbor.

— (Železnica iz Metkovića do Mostara) je že gotova in se po njej že potuje, samo postaje še neso dovršene.

— (Pogreša se) od bele nedelje trinajstletni gimnazijec Makso Konšic iz Celja. Zadnjikrat videli so ga na okrajni cesti pri Laškem trgu.

— (Utopljenca) potegnili so v 1. dan t. m. na Reki iz morja. Po mnenju zdravnikov bil je le malo ur v morji. Ker se kljubu mnogostranskemu poizvedovanju do sedaj ni moglo določiti, kdo je bil nepoznani samomorilec, fotografovali so mrtveca in razposlali popis njegove osebe. Star je bil 30—36 let, imel temno-rujave, srednje dolge lase, širok poln obraz, majhne oči, rujave obrvi, pravilen, ob nosnicah širok nos, mala usta, pravilni ustni, močne zobe, v gorenji čeljusti manjka mu 4 zob. Brke so precej dolge, brada polna, gosta, na kratko ostrižena. Na prsih ima obrunek 14 cm. dolg, 5 cm. širok, brčkone vsled bramorjev (skrofeln). Obleka: Hlače in suknja od črnega sukna, črn okrogel klobuk, rujava tesna srajca od ovčje volne, volnate spodnje hlače in nogovice. Spodnje hlače in dva roba z žoltimi robovi so znamenovani s črkama G. G. Na pisemskem zavitku v žepu bilo je s svinčnikom zapisano: „Ein Unglücklicher ohne Namen, bin Protestant, Gott sei mir gnädig“. Denarja imel je pri sebi 1 gld. 52 kr. Natančnejši popis in fotografija je na ogled pri tukajšnjem magistratu.

— (Avstrijske hranilnice) vrste se po izkazih koncem 1883. leta tako: Prva avstrijska hranilnica na Dunaji (deluje 66 let) 140,699.300 gld.; česka hranilnica (60 let) 89,845.068 gld.; štajerska v Gradci (60 let) 29,285.527 gld.; hranilnica v Inomostu (63 let) 22,293.094 gld.; hranilnica v Linci (36 let) 20,398.482 gld.; mestna hranilnica v Pragi (10 let) 18,741.231 gld.; občinska hranilnica v Gradci (16 let) 17,807.827 gld.; hranilnica Ljubljanska (65 let) 16,749.300 gld.; hranilnica v Brnu (33 let) 15,913.715 gld.; hranilnica v Levovu (41 let) 13,539.957 gld.; hranilnica v Liberci (31 let) 12,296.144 gld. Vseh zasobnih hranilnic bilo je koncem 1882 leta 345, v njih pa 826,334.256 gld. uloženih. Povprečno na vsako hranilnično knjižnico 488 gld. 80 kr.

— (Razpisana) je služba družega učitelja na dvorazrednici na Studenci pod Ljubljano. Plača 400 gld. Prošnje do 1. maja t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Iz Metlike. Metliški in Črnomeljski „šukljejevc“ so že imeli volilni shod. Predsedoval Metliški „Hadži-Loja“. — Račun brez krčmarja!

Černovci 19. aprila. V mestu Wiznic pogorelo je 140 hiš do tal. Veliko nesreč.

Dunaj 18. aprila. Dvorni svetnik Eitelberger umrl. — 700 delavcev in delavk v tovarni za juto v Florisdorfu ustavilo je delo, ker se zahtevano povišanje mezde dovolilo le mali skupini delavcev. Družba poklicala je potrebno število delavcev iz tovarne v Simeringu, a tudi ti delavci pridružili so se „strajku“. Tovarna zaprta, nemirov še ni bilo.

Peterburg 19. aprila. Vojne ladije v Kronstadtu se oborožujejo; vse ladije dobile so zaukaz, naj bodo pripravljene.

Bukurešt 19. aprila. Angleška vlada pozvala je vse ladije v dunavskih pristaniščih, naj se umaknejo iz Črnega morja. Vsled tega zvišala se je voznina po morji na Angleško za 50%.

Pariz 19. aprila. Špansko poslanstvo odločno zanikava vest o ustaji na Španjskem.

Ljudsko sredstvo. Moll-ovo „Francosko žganje“ daje ravno tako uspešno kakor ceneno sredstvo proti trganji po udih, ranah, oteklinah in ulesih. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 6 (11—3)

Tužci:

17. aprila.

Pri **Slonu**: Frankl z Dunaja. — Bachrach iz Gradca. — Buzzy iz Celovca.

Pri **Mallu**: Kirchbauer z Dunaja. — Janny iz Budimpešte. — Steiner z Dunaja. — Stehr iz Trsta. — Kaplof z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. aprila	7. zjutraj	731-71 mm.	10-0° C	sl. svz.	obl.	0-40 mm.
	2. pop.	733-99 mm.	12-6° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	735-39 mm.	9-6° C	sl. svz.	obl.	dežja.
19. aprila	7. zjutraj	736-28 mm.	7-6° C	sl. svz.	d. jas.	
	2. pop.	737-14 mm.	17-6° C	m. svz.	jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	739-72 mm.	9-8° C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura 10-7° in 11-7°, za 1-4° in 2-3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 20. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 05	kr.
Srebrna renta	81	25
Zlata renta	105	25
5% marčna renta	96	40
Akcije narodne banke	857	—
Kreditne akcije	284	10
London	125	30
Srebro	—	—
Napol.	9	89 1/2
C. kr. cekini	5	87
Nemške marke	61	20
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	126
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170
4% avstr. zlata renta, davka prosta	105	90
Ogrska zlata renta 6%	96	15
papirna renta 5%	91	60
5% štajerske zemljišč odvez obliq	104	—
Dunava reg srečke 5%	100 gld	115
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast listi	124	—
Prior obliq Elizabetine zapad železnice	113	—
Prior obliq Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	100
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	214	25

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zahvala.

Globoko ganena po mnogih presrečnih dokazih odkritosrčnega sočutja mej boleznijo in ob smrti naše velečene matere, presrečno ljubljene matere, oziroma stare matere, tašče, svakinje in tete, gospé

Marije Pajk, roj. pl. Schenchenstuel,

in mnogobrojnem spremstvu k poslednjemu počitku pokojnice ter mnogih darovanih lepih vencih, izreka zato najiskrenejšo zahvalo

(227)

žalujoča rodbina.

V Ljubljani, dné 20. aprila 1885.

Zahvala.

Vsem častitim našim prijateljem in znancem, ki so mej boleznijo in o smrti našega predrazega, nepozabljivega, jedinega sinka, oziroma unuka in brata

LEOPOLDA

spominjali se premilega ranjcega, mu podarili toliko krasnih vencov in ga spremlili na njegovi zadnji poti v tej tužni dolini, posebno še onim, ki so z ginljivim petjem poveljali prelepi spreved, kakor tudi slednjim vsem onim, ki so nam pri tej bridkeji izgubili od blizu in od daleč ustno in pismeno blagovolili izraziti svoje sočutje in prijateljska tolažila, izreka najiskrenejšo zahvalo

rodbina Bachmanova.

V Ilirskeji Bistrici dne 20. aprila 1885.

Natečaj.

Pevsko društvo „Zvonimir“ v Spljetu v Dalmaciji išče (217—2)

izprašanega učitelja petja,

ki zna klavir in orgljanje. Kdor želi kaj natančnejšega izvedeti, naj se obrne na podpisano upraviteljstvo.

V Spljetu, dne 18. aprila 1885.

Upraviteljstvo pevskega društva „Zvonimira“.

Vidi se na občno željo še do srede v Šelenburgovih ulicah.

Najnovejše!

Amerikanski tajni kabinet.

Čudežna živa glava „Kagliostro“ na mizi.

Govori, ugane in prorokuje vse, tudi če ga občinstvo samo povprašuje. Ugane vse zapisane številke, ure in minute na vsaki uri, kaka je veriga, barvo kamnov prstanov in prorokuje prihodnje življenjsko stanje.

Ustopnina: I. prostor: 20 kr., II. prostor: 10 kr.

Vsa naprava se p. n. občinstvu, ako to želi, tudi raztolmači.

(229)

S spoštovanjem **Janez Goller.**

Mejnarodna linija.
Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvorazredni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Germania“, odhod okolu 10. dne maja 1885.

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na

J. TERKULE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na **Emiliano d' Ant. Poglayen,** generalnega agenta v Trstu.

Velika partija 1 (788—90)
ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.
Uzorce proti pošiljati marke za 10 kr.

Kuverte s firmo
priporočila po nizki ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

FRANZ JOSEF BITTER QUELLE

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.

Na 4. dan maja napovedana
prostovoljna dražba živine
se s tem odpoveduje.

Lastinstvo graščine Turn-Podpeč
(Thurn-Gallenstein).

VABILO
k seji občnega zbora
okrajne posojilnice,
uknjiženega društva z neomejeno zavezo.

V posvetovanje in sklepanje pridejo:

1. Račun za leto 1884 z določilom o letnem pridobičku in odvezi načelstva za stran tega računa;
2. izločitev društvenih udov, ki društvenih pravil ne izpolnjujejo;
3. nadomestjenje 5 udov nadzornega svetovalstva;
4. volitev 3 udov v cenilno komisijo.

Seja je v nedeljo 3. maja t. l. v šolskem poslopji v Ljutomeru in se začne ob 8. uri predpoludnevom.

V Ljutomeru, dne 15. aprila 1885.

(225)

Ravnateljstvo.

Savinjska pivovarna v Žavci.

Usojam si naznaniti, da se za poletni čas pričenja razpošiljanje izvrstnega

marcnega, belega

in tudi

bok-piva

v sodčkih in steklenicah,

ter ga na obilno naročbo priporočam.

Tudi se dobivajo pri meni **ostanki** **sladur** kot izvrstna krma za govejo živino.

Simon Kukec,
pivovarnar v Žavci.

(220—2)

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše žledčeve bolezni. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorojide, proti boleznim na jeirah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljatev pa jedino v lekarni **Cristofolletti v Gorici.** V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy,** na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (102—9)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi dobičkaželjnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nemajo nobene moči in vrednosti.

NAJBOLJŠI

PAPIR ZA CIGARETE

je pristni

LE HOUBLON

Francoski fabrikat

Cawley-jev & Henry-jev v Parizu.
PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!

Pravi je ta papir za cigarete samo tedaj, če ima vsak list znamko **LE HOUBLON** in vsak karton nosi varstveno znamko in signaturo.

(297—25)

„prijeten in priročen lek za sčičenje.“
Prof. VALENTA, Ljubljana.

„ne prouzroča nobenih težav.“
Prof. pl. BAMBERGER, Dunaj.

„je uspešnejše, kakor druge grenčice.“
Prof. LEIDESDORF, Dunaj.

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.